sit, subsistit primitus, quae cum sit, et singularis et opletur absolute,
ut ipsum, id est id et opletur ~~[illegible]~~ absolute, ante subsistentiam, quo modo subsistit primitus in esse substantiae dicitur. Ipse et ipsum ex primitivis addibus, et ex peculiari eius substantia, et eiusdem dicitur, ut iam opposuimus, et subsistiamus, quod vero et subsistiamus absolute opletur subsistit, sit quo et subsistit, sine subsistit opletur sit, vel quae non; adhuc tu dicendum subsistit opletur vel non tri, ac sint non erunt absolute opletur, ut ad absolutam opletionem veram opletio, et vel quae non, et hi modo sit: opletur vero sumiamus et subsistiamus in tres tri et certissimum, cum subsistit affinat vim et ex substitis, et sit substitis tris, ut primum tris dilitis. Secundum, et illum negabunt hanc opletionem dicunt esse, ut substitis et subsistiamus opletur absolute, quod cum dicant de essentia et de fili, id est, quia non sumus primum, primus, vel non cognoscit, ut apparet vel accidente, quod vel ponit in primis accidentis, et substitis, quod essentia, cum substitis sit substitis, id est primus accidentis, et inutile. Id non fili significati, quod et accidens. Id substitis, ponit vel primus absolute opletur, et non fili significati; quo pertinet vel primus cum subsistit, et redditur absolute opletur, et filium subsistiam dicit.

Opponit 1° et 2° Ratio. Ex eo consentit substantiae subsistiam dicit de fili, quia id eo consequit; id consentit accidentali sequit id substitis, et tu illud de fili vel dicit, sive consentit sumatur ab aliquo fili accidentali realiter dicto; sive ab aliquo fili modaliter dicto, quo sito sequi sumatur, vel dicit de fili subsistiam. Si dicas consentit solum eo dicere de fili, cum quo ita consequunt, ut faciant vim et se, et parte ex subsistit et substitis, vim et se surgit, quo id sumatur in accidente vel consentit, sive accidens sit mis, sive realiter, et parte id substitis. Ex quo et accidente semper resultat vim et accidens. Et hoc rationem dicunt: deinde instabunt, quoniam substitis relativis efficiunt vim et se in Deo, id est divina. Et tu hoc consentit Deus vel dicit substitis relativis de fili. Quo ergo sentit substitis, et consentit dicit de fili, id non facit vim et se. Secundum tu assignando rationem, et alia vel id, quia ex eo, et faciunt vim

unum esse, et magis intrinseca, quam ea 3) faciunt unum per actionem aliquam, non quia potius dicuntur esse et caelestis, illa faciunt unum per se, non vero ea faciunt unum per actionem. Et ratio ubi solum primarium esse, id quod non ponunt, ab ea in concretum sumpta Dei de Patri, non vero 2.am primo, et in eo officiat unum per se, quia non ut nec, quia ponunt subiecti de Patri dicit unum esse. Et est huiusmodi de Patri dictum, unum esse, illis esse, non est eis Deus, non dicat de Patri substantia relativa.

Oppon. 2°. At concretum substantiae dicant substantia de Patri, de creatis, tollitur concretum idiomatum personalium, et humanum substantiae, ad Ut divini substantia: id enim et dari sunt concretum idiomatum, ut constat, ex c. 16. D. Thom. ad 3.m p. Et ex T.o. ibi, quod et Patrum et, ad concretum dicant de Patri substantia. Sed nec, quia sunt oppositum / hui non et Deus / retinemus et dicit et caelestis, si Patrum signum suppositum huius huius: ad suppositum, ut sit suppositum Patri divini, illius caelestis sit et Deum, cense et sit illi non, et Deum, ac sic id tollitur concretum idiomatum, quod negat Patrum, non caelestis, nec naturam, id solum agentem, ab ea non id.

Et hoc argumento disputari expedientum id sit, ad sit concretum idiomatum, et quod Patrum exigat: Nihil non, nec ti penetrabunt, nec argumento positum distinguit. Concretum igitur idiomatum id est, atque concretum proprietatum: Sermones non Graecis id est, atque latinis proprietas: Quando quod T.o et P.P. dicunt dari idiomatum concretum, dicam nihil, divina scilicet et humana, in eodem suppo substantia, idem significat, ac si dicerent, non solum una natura in et dno, et alia Patrum; id est affectiones et proprietates, unius nae, et alias in ipsum Dei, divini in omnes, quia abstracta nomina, cum si significant suppositum id efficiunt, ut nae unius suppi, in quo sit duae nae, proprietates unius cuiusque nae ad invicem affiniunt: concretum oppositum hent, ut suppositum significant. Ex dictis colligere licet, non et Patrum / Deus et mortuus / et hic et immortalis / logica de et dno / Deus et hom / hom et Deus / cum nam, in et dno dei ad suppositum, in quo substantiae duae nae, quae non, et alteri ex=

uenit, id qd de suppo affirm, porro ad minimum nõ suppositi af-
firm, hõ, et sicq affertur. Dixi ouenisse uni nõ proprie-
tas alterius nõ, q d in eod suppo, nõ uõ proprietates plurium,
imo uero ut optime notauit Doctor. d. 13. p. d. 1. q. 1. n. 8.
nõ conuenunt ea dini proprietates plurium, nõ huiusmodi dini,
nisi solum illi proprietates, q ab aeterno ubi dicit, q nõ
huiusmodi solus d, nõ uõ ex proprietates, q alij ordinis peculiares
ouenisse, nõ subiecta ulteriora, quae nõ huiusmodi, d illam sub-
tilis assumptae d sit: dua d dicimus / hic hõ aeternus d Genera-
tor genuit filium, in quo hoc, conuenit omnes Pers, nõ filium
ubi dini; dicimus tm d bonus aeternus d Spir / hic hõ genitus d
a Pre, d spirat Spiritus Sanctus / in quo duo conueniunt q-
nes Ceteri dini, in q nõ Sunt inuenitur.

Hoc attinet ad omnis praedicatis, qd ut posit concaõ id-
iomatis, dicendum d, si proprie loquendo sit illa
ipsa proprietas, et praedicatis fieri, dicit q concaõ idiomatis, q id
conueniens, et ad quaestio, f. eiusdem. Quo nõ d, qa proprietas, qualis
ly nõ inuenit nisi, f. eiusdem, ab intrinseco illi ouenit. Ita in p. ipsum
cum alias nõ, in eodem suppo subsistentia, q nõ ab eo ouenit, et d
mihi Hominis, dicit de nõ huiusmodi, sed dicit, in eod suppo subsistentia
ex ea d, ex illa nõ, in eod suppo, qd ipsum fuit, dicit nõ huiusmodi
distinguendi ratio fuerit Vbi dicit. Hinc d, qd hae proprietas / q d ratio /
Pro / et filio / id dicant de q Pro p concaõ idiomatis, qa alias nõ
nisi d, dicit esse: Pr dicit hoc filio d Deus / Verum d conueniens / id dicit
de filio Dei, p concaõ idiomatis, qa id proprietas esse: alias
id proprietas dicit ipsum d, et p concaõ idiomatis, q ly d nõ / Deus d
hõ / Deus d mortus / Deus resuscitat / et alia: Et id nõ nõ huiusmodi, hoc / hõ
d Deus / hõ creauit Coelum / et alia Signum. Iam q pte dictio angi
sup facti, omnis nam proprietas, q affert id esse, Et hic hõ dicit
q d dini de filio signat suppositum Vbi, Hoc tm / hõ d Deus / p-
gens d filio. Et q p concaõ idiomatis, qa tk hõ signat de filio sub-
sistens, id signat de filio divinum suppositum; id ipsum inuitat, Vbi
d ipsum, id q concaõ idiomatis hoc / Deus d hõ / qa Deus id signat
de filio Hominis Vbi, in huiusmodi nõ ipsum d.

Et mirum geramus aliqa Poeta insipida id, nisi pole-

mutuo sapiant; et praeipue in genere mobilis seu Ens. Et p. 2. mo dicendi allegari, et tenent concretae subsistere connotare supponere; ergo et et ratio, ex in 3. mo dicendi opposita probabilius iudicamus, et adhuc judicabimus.

Ad 2am rationem negari potest ais; Nimirum abstractum dicere de habitu inhaerentiam, et sic et alij accidentibus; Ad 3. tium dico id, adhuc concretum ab abstracto aequi, qua ut concretum dequare ab abstracto, id patuit, quod in habitu significato dicamus, et secundum id, si dicamus in adjecto significato. Nam in eo genere, quod concretum subsistere, id dicere habitus supponere, adhuc concretum, et abstractum dicuntur; id habitus significatum, ad tamen in abstractum subsistere, quod in concretum id id, in eo genere, quod habitus significatum adjecta, ad in concretum et subsistere et supponere. In abstractum vero solum subsistere: Ita idem concretum dici potest in concretum, et abstractum accidentalibus, aequi nempe et adjecta significatum, id habitus, ad in abstractum, et concretum accidentalibus et solo fundamento in abstractum, ex nec ens, et habitus significatum, ut sit et adjectum: in concretum, ens, et habitus significatum, id id adjectum, cum ultimo fundamento inhaerentiae, et subjecta, a concretum accidentali. Si admittamus ergo dicamus concretum accidentis, dicere de habitu inhaerentiam, id vero concretum subsistere subsistentiam, assignari potest aliquam magnam. Nam vero id, qua nondicamus concretum accidentis duae connotatio, ex parte rei, id habitus concepit, inhaerentiam scilicet, et subsistere, aptius esset dicere, ad una de habitu dicit, aliud de connotato: Ita in subsistere id militat, cum nihil connotare, id subsistere; ergo cum connotabit, sine inhaerentia, ad certum id accidentis concretum.

Ad 2am rationem dico, cum oppositione sic ho dolus

Dei designatio et dicit, et tamen id suppet et supponi dicit, ad constat, id id id id id, quae hic ho supponere id dicit de habitu, id id id sectio, hic opposito concretum dicendum et prostro et concretum idiomatis.

Ad 3am rationem dici potest, Nunc dicere de habitu nihil dicimus, et connotare tamen subsistentiam dicimus absolutum, ergo relativum; Omnis namque connotare absolutum subsistentiam, id relativum connotet, nam de utrique, id videant nam, id id id id absolutum, et relativum subsistentiam convenient, et habet nihilominus identitatem. Ad posterius id, videbitur concretum id dicit, litteram de habitu subsistentiam, ut aliquando ab ~~abs~~ abstracto, nomen et hic, id dictum fuit;

in rōe ad 2.am rōem: sonetas monizamo in dōnis aliqui ab abstractis, & adagiis sigñata, ni & frāle.

Ad ultimam rōem, aliqñ ibi occurrit fiē; cum nō mistab, ut poni in puēro rōē habēt signati, adducit & instiā acciēs, qd ni ingredīt puēri rōē subti, cum sunt sic subtia, et nequeat spectare ad puēri acciēs; ostēt puer, ut ni poni in puēro, sm commutato, gōdo ea, & ōmtam, efficiūt vnū & acciēs, ut cuerit in acciēte cum subto, alīt vō ē, gōdo efficiunt vnū & le, ut cuēt, in subtali rōe, et subtiā. Mēto instēs ō hāc rōē, ne multa sint.

SECTIO 2.a

De subtia ōpleta possibile sit.

In tractatu de cēlitatibus, ubi de rōe, et fīe, & entiis ō rōēpleta, aliqñ exitauimus quōē, et ostēdimus ec.am subtia rōēpleta; q. diximus n. 8. possibile esse rōē, insequor hac rōe, supponamus q. fuit possibilem ē aliqīs, imo aliquas mobilibus, et ignobilibus. Sto d. 2. de ēo mali. s. 2. Quaesiimus ptēo ibidem, et dari pōt rōē spiālis, et rōēm nātē amplexi sumus. Defīs itidem negauimus esse possibile ē aliquas, et aliquas spiālis ex sua rōe infūtis inseparabilibus, et negantem tenuimus pōēm d. de ēo fāli. s. 1. Nunc tō cum puēri solas rōēs ōpletas amant, de illis ōpletis exitabimus aliquod dubitās.

Pr.o igitur dubitās sit de subtia puēritali supnāli, et q. rōnes sūt dicitur possibile sit aliqua subtia creata ōpleta supnāli, et aliqua q. nō sit mis. Et pūtiuae pi huius sententiae & pauci sauent Sto. imo qd et Gabriel in 2. dt. 23. q. unica. a. 2. et. d. 2. quia dicit posse a Deo condi voluntēm, nihilominus impenetrabilem; et ita ē ē sit in subtia ōpleta, q. sup pōēm subtiam creatam fruit, ac fīn supnāli videt; et tribuit et Sanctō Maj. dt. 45. q. 4. Vbi nimis peligrosus, aiē ni esset sempubo sentiāmus, q. negat subtiam supnālem. Aliqñ ex pi annuit Gal. 1. p. q. 12. cum. 3.o infine, ōnus dicere ē difficile omīno, qd & Dei prōēm cuam ni pri subtia, nī cōdīt sit Divī Bonav. Ibid. 1. p. q. 12. a. 1. q. 2. d. Sed arguis, et d. in tō, in qe inclinat ni pōēm

affirmata, quia credit non repugnare, quod a Deo fiat quia aliquas, et ipsum
naturalis videat, et naturalis Natura Dei, sit impossibile, imo aliquis mi
iuvenit, se hoc possibile esse, ergo esset in ma. Laudemus operis
Divina, et tam subtilis effici dare valet. Quinta Sententia Ar.
Superialitas in subiecto, non repugnat, nec quia subiecto d'ens, cum ne
cessario ens sit, et tot aliquod ei prior superialis, ne repugnat subiecto
esse creatus subiecto d, nemo et accidens sit quia creat, et aliquod sup=
nale. 2° non illi repugnat ei superalem, ea subiecto d; Sum mag,
sui vero hypostaticae subiecto sit, in ea illa repellat vnd et le
subiale, et si illa terminus sit superalis, ergo indebita sit sua hu=
mana et divina, quia dicitur dari post subiecto superalis, et opposita sit
et realitas sit. Pro intentione ad hoc argumentum, ipsum solvi ex
infra dicendis magis patebit. repugnare superalem subiecto,
ex eo quod sit subiecto superalis opposita, et saltem realitas aliqua
substantialis, et non mag.

Alia est d'oppositae sentiae, et defendit impossibile
est subiecto superalem opposita. Et si impossibile sit,
subiecto, et sit realitas. Tam defendit angelicus Doctor 3°
d. quintus. c. 12. Hen. de Gne Moy. cap. 1. d. 2. ubi videtur
dicere ei d. Idem opponitur opposito. Scot. 1. p. q. 12. a.
4. Ch. s. Pumel 1. p. q. 12. alex. 4. 1. 2. q. 110. a. 4. d. s.
Ubi aliat implicatione ostendere oppositam sententiam. Hoagnij
2. 2. q. 24. a. 2. dub. 2. Scot. in 2. dist. 23. q. unica
d. Rio ign. Vasq. 1. p. d. 94. c. 1. n. 3. et d. 214. c. 2. n.
8. et d. 231. c. 4. n. 20. Suar. in met. d. 30. s. 11. n. 43.
Fons. 1. met. c. 1. q. 2. s. 3. d. dicat fortasse. Salas Tan=
dem 1. 2. q. tra. 2. d. 3. s. 2. d. 290 imprimis, Ubi
probat hac opinio, plurimum PP. et PP. rationes multitudine
afferit, sibi videmus opinione dignare videri, et ab scholis rejici=
ab, Salmanticens, nulli omnissimo fuisse Eam defendere. Se
iam ad probationem veniamus.

Pro 2° mea sentiae, sa illud d'ens superiale, quod
d sup maior est subiecto creatae, et realitas. et
nullae subiecto creatae post ei sup maior est subiecto, Nam nulla
sup suam maior ei repugnet, ergo non post dari subiecto opposita,

aut q̃ sit realitas supernalis. Ma. Supposito, in q̃ d̃ totis difficultas, continet difficiem entis supernalis; Et explicat, quia si sufficeret unum subiectum et sup̃ naturam alterius, et supernalis esset. Tum de facto plures subiectum supernalis dantur. Angelus, et hi erunt subiecta supernalis, cum alias se inferiores habent, et si de pluribus alijs satis, ut discurrenti patebit. Min. Pro, quo idem n̄ potest sibi n̄ et nalis, ex potius accidit et supernalis, sibi nalis est, et supernalis, solum non sibi, cum n̄ est debitus, qd subiectum n̄ potest et sup̃ tam naturam, ac fiunt supernalitas, solum occurrit dicenti, et subiectum modali.

Pro 2d Eadem sentia, ex absurdis. Subiectum supernali nalis ponunt, ora illa, q̃ de facto sit supernalis, et Visio Beata, Lumen gloriae; Amor Patriae, Unio hypostatica &c. qd est absurdum longe maximum, non ens subiectum, q̃ de facto dantur supernalis et hae ora, qa ipsa subiectum nali est; sed ex supposito, possibile est subiectum supernali; qd ut ora accidit nalis, aliquij saltem subiectum nalis est, sic ora supernalis Sicut in subiectum supernali aliquo, cui debeant hae, et illa entia supernalis, ita ut nullum detur ens, ex q̃ de facto supernalis est, qd aliquij subiectum possibile supernali n̄ debeant, et ex oppositi, qd nali n̄ gerat, cum supernali, nalis, et creata, et creabili deserat. Quod iam subiectum videtur nalitas Deum ipsum amare, et impeccabili, Deo nalitas uniri; Nata sunt ora donata gratiae; hoc est absurdum, qd est illud ex q̃ sequitur. Pro 3d Hae supernali occurrit accidentia, et aliquis mos subiectali, ex eo qd aliquij dicit, qd n̄ portaret aliquibus, et sitos aliquas accidia, q̃ subiectum n̄ debeant aliquij; qd n̄ potest convenire supernalitas subiectum explicare, cum hae, n̄ ordinem ad aliquid, nec species possit et supra mora illius: Et et potest occurrere supernalitas, realitati subiectali. Pro. mos, aut hae, qa hae ita se sunt, ut nali n̄ portaleant adunicem, nec ullam sit sup̃ naturam alterius: Et qd dico de pebus et ab omnibus Physicis et tandem rerum, fuit sit et pebus entis gratiae; Non nisi Ita realitas subiectali, potest et supernali: Et sunt pebus defficax in sua mora, magis q̃ fenebalitas, ex solo 2. argumenti impos.

Dicunt

Dicunt alij, sufficere, ut substantia supernaturalis sit, quatenus ordinis divini; sine eiusdem ordinis in Deo: Maxime vero laborant, in explicando, quomodo substantia illa, sit eiusdem ordinis cum Deo. Nam quatenus ens substantia sit supernaturalis, ex eo forte dicent, futurum eiusdem ordinis in Deo: quatenus illa futura sit naturalis, an non? Si negent futurum esse eiusdem, iam non erit eiusdem ordinis in Deo, quod maxime naturalis est, dum et substantia effectrix intellectiva, et voluntiva, et adeo ita non erit supernaturalis ex Sac. Pat. Si dicant esse naturalem, ergo sic. Nulla substantia naturalis creatae, aut finitae dari potest, quae ex mere libero peccare non potest, et merito quod late probat Bellarm. 1. de L. 23. Si peccant potest, damnari et potest, quod non erit eiusdem ordinis cum Deo, communicativum, et dari substantiam supernaturalem.

Sed ergo 1° et bene mirantur, ergo ni sac. mus valide sane, ut vulgariter, ut existimo non plene solutum. Possibilis est mihi aliqua substantia supernaturalis; quae possibilis erit substantia completa, et substantia, quae licet incompleta sit, tamen omnino, sit realitas, et non mihi, quae nihil omnino, aut quae, ex pluribus realitatibus, ex integrantibus manus et caput. Omni cuique argumentum, et certitudinem admittitur, quod dicunt ad 3am partem, Non convertant eis, omnipotentia hypostatica esse supernaturalem, omnino esse practicam, quae alia omnis supernaturalis esse valeat apparitio mihi. Quod si nihil, multum supernaturalem posse ordinari ad substantiam, quod non potest nec substantia completa, nec ab quo et realitas; eaque fallens, si sermo sit de substantia incompleta, cum late probaverimus p. 1. Sententiae, ipsam esse ita esse et pro existentiam, et independentiam a substantia completa. Et in mihi ille union sit substantia, substantia incompleta independens erit. Si vero sermo sit de substantia completa, omnis substantia completa in illud ordini requirat. Substantia incompleta, quae realitas sit, non repugnat huiusmodi ordinari, mihi nihil est. Nam quia mihi clarius ordinari ad naturam, et ad substantiam completam, quod substantia, quae sit realitas, non repugnat esse supernaturalem, dicendum, ut mihi naturalis ordinatur ad substantiam completam, omnis ipse mihi supernaturalis sit; ita et quia ordinatur mihi ad naturam, et ad substantiam completam.

Ad illegendo 2dam partem, quae ni ergo dictum est, omnino

posse ordini ad subsistentiam, ergo Deus non hypostaticam ad
verbum Dei supralemo esse, qui se ille vnij ex eo est entitas
inseparabilis sed, similiter ordo ad subsistentiam, nulli tal subsistentia
ne dum creatur, nihil debet, cum nulla subsistentia nihil pertinet
ut ex ipsa, et substantia ipsa, ad ipsum vnio hypostatica vnitatis
in ipso fiat vnum oppositum. Sed impugnamus, quod probatur,
saltem quod subsistentia nihil; quod subsistentia et realitas, non repugnare
ordinemus ad subsistentiam ipsius, non saltem dare, posse ille supralis
ita sit sup nihil subsistit, et ipsa, ut dico, non detur nihil
posse ei supralemo; dicimus quod subsistentia, nunquam ei posse, sup
nihil nihil, licet illam supplicat, ut subsistit ipsius, nihil vero posse
ipsum dare ei supralis, aliquando; illamque vero nunquam; et ratio est,
quia cum quod, et nihil sit actus, et potentia, ita se habent, ut non possunt
quod posse nihil nihil, sed et nihil nihil quod potest. Et ex vna
parte detur ipsum transcendens nihil, mutuae postulat: quod ipsum nihil, non
nequit esse, ut detur ex vna parte, quia subsistentia ei nihil compatiamur
detur adhuc ex parte ipsi, ad subsistentiam ipsius, cum sit ipsius, et
impletus, ipse entitatem ipsi: Si ergo detur hic ipsum nihil, ex parte ipsius
et sic mutua postulat, nisi quia ipsum ipsum nihil, quia
hic est vnio hypostatica; ergo est sup nihil subsistit, et supralis.

Inferabis adhuc; Si detur mutuum ipsum transcendens
nihil, ex parte nihil ad potentiam, et potentia ad nihil, ergo est
actus, et potentia: Sed est illa vnio hypostatica et actus; nihil ergo adhuc
et potentia, ergo semper ipsum est nihil ex vna parte, nec iam nihil ille subsistit
ipsum nihil est. Quod nihil, et potentia est potentia, et actus nihil;
Nihil vero ad illam nihil est potentia obediens tui. Omnibus; si
nihil et potentia nihil ad potentiam, ea ex vna nihil pleni sit, Sed ex nihil,
et tunc ad vnum, sit vnum pleni, qui nihil est potentia nihil, ad ea
rationem. Quia nihil est nihil potentia ad potentiam, quia ex ipsum, et
nihil, tamquam ex primario actu, et potentia, non pleni sunt pleni;
et si nihil non est unum, quod sit actus nihil, sed semper nihil est. Quia
ipsum, non repugnat ei supralis nihil, et sit in aliquibus supralibus
et actus et potentia, si nihil, supralis ita, et si ea supponitur detur
potentia obediens; Sed verum existimo, hujus difficultatis,
et revera potior est ratio nihil.

Argō 2° Accidens enuncie pōt supōnihi, qō abstrahi
ti subtiē, ē accidēti simpliciter nobilius ē, supōnali-
tas conuenit, ē ergō, qa ut subtia perfectior ē accidēti, ita et ca-
pacior est perfectionis similitudinis cum Deo, ut perfectius, quia par-
ticipauit subtiē ei supōnali fonet: qō pōt ei supōnali subtia, q
sit realitas et ut spiritus. Qō ex maxi nobilitate subtiē, nō bene de-
ā ad posse participare omnia excellentia, ē perfectione, q in ac-
cidēti dari pōt. Ergō est supōnalitas, qa in subtia sēpē simpli-
cia, qd scilicet subtia sit sup se ipsam, qd maximē ē, ut ab-
quid concedat supōnale, ie supponat sup nōmē subtiē: Nec ē mirum
mirum, qd in ordine nobiliori Dei sit pōtē perfectionem rei minus
nobilis; Nihilōmin ē ē angelus hoc, ē tū ni pōt angelus, Sed ie
perfectionem Sublimem, qō videre ni pōt, qd perfectio ē in hoc, sa-
lti qō ē, qd subtia ablue Deat, in qa superet accidēs nale, ē p-
fectius assimilet Deo, ut de facto det subtia, iuxta eos divinum
sic B. T. ad.

Argō 3° Accidēs supōnale, qa. homēs ghiae, pōt ha-
te subtū sibi nale: Sed hoc accidēs, ē subtia ē sup-
nalis, qō ut subtū ipsi nale sit, debet ē supōnale, ē iam
tum nōmē subtū habiē sit, subtia dabit supōnali. Pō negam
Do ēsequēs, ut nāmq subtū, accidēti supōnali sit nale, Dato ē
qd ē sū suam subtiam nale sit, ē sū maxime respicienti, q
proxime ē ē ad dīnam proxime, a q ē ē ad
ē, ad receptionem accidentis supōnali, qd habēs postulat subtū,
rō, subtū illi nale ē, nō tū ē, accidēs subtū, iozd subtū ipsum
nō postulat nalitē.

Argō ultimo. Supōnalitas nō ē penitus diversa,
ē ēsi diversa, ut proprie loqmur, nam ē supōnalitas ē
nit accidentibus; qō pōnt coēsse supōnalitas subtiē, q sit realitas, ut
coēsse accidēti, qa ea ē ro qd coēsse subtiē, ipsamē reputat sū
mum maximū, dari subtiam supōnalem, cum illi ē brēlis ipse Dei
sū Beatus, impassibilitas etc. Sed nō supōnali subtiali, hoc
ē unioni hypostatica, Visio beatus, impassibilitas, ē ēsi dona
supōnalia debent, ut ē debeant Visio beatus, q ē accidēs sup-
nale, qō si nō ē mirum, qd debeant hoc dona, nō subtiali

ear est mouenient, qd debeant habitare subtiali, et si mi-
nuenient in d possibile est substantia superalis, q sit realitas pri-
mis. q rei d 3tio ad 3tio pens. Et hoc q fiat d ea, ut de-
bent vigentes substantia, ad gradus, cum Deum, ita a Sine
oia domus superalis, ad vna vnionem hypostaticam, q manet
oia, in q d, vita manet Deum dicey: qd illi vnionem, debet
Lumen gliae, Visio Beatae, in q peccata est negata, et reliquae dona.

Pro superabitione, omnis in sit ultima qui dispa-
rij, repugnare in subtia, sit realitas; et dispari-
ri ex opere, qd rei a nubi sup facta, qua admium sensibile, re-
pugnant lapidi, omnis in sit ultima disparij rei. ad probio ulti-
lin q d in hac difficultas, qmy probat, fandum ex realitate supe-
ralem in subtia, si detur mis subtiali, in debeant domus superali-
lia; ne, in est monuenient debeat visione beatam, impeccabilitate
Donaq oia superalia, ij aliqui, q sit mis intrinsecus, qlis d vnio
hypostatica, et fere bia, aliqui accidenti, qlis d visio beata. Et
rei mi, aut Visio beatae, debeant subtia, in q d talis Vi-
sio, aut mis, qa tunc, qa ea domus superalia, nec mis, seu vnio,
nec accidenti, seu Visio beatae debent, ut prio radicali, et prio
le, sed ut prio superadditis, et primis, prioli, et rei illius subtia:
Si in subtia aliqua, et opere, et saltem realitas superali foret,
iam illi subtia, debeant ea domus, ut 2da radici, et ut prio
prioli, radicali illorum, 2da in aliqui domus superadditis subtia; Et
in hoc est monuenient, qa oblinet subtia, ut 2da radici, et ut
prij proprietas realitas est impeccabilem, videre Deum &c., qd d
proprium solius Dei.

2da dubitno d, 2da possibilis sit subtia relativa.

A bijmd de subtia relativa transcendentali, af-
firmativa pam d certissij, in solum videlicet possibilis est subtia
relativa pentalis, sed ej, q de facto dant, relativa est transcenden-
tali, cum qij, ut iam Deus riant transcendentali. Ita quo
d, 2da subtia Beatae fori est relativa pentalis. Resolio ne-
gativam d certa, q ea Deum coitu ej, et prio 2, qa relatio principa-
lij, q talij d, indaret negative, cum rideat meante alio a
subto, et faciat vnu q acciij: sed subtia, in fit indaere,

q̃ talis d, nec negi, nec positive, ut prudenti d. vidimus, qõ im-
possibilis d subsistere relative præsentaliter. Quia hoc triplex est
de relatione, q nõ dat; subsistere vero relative, non sine dependentia
ab alio, ut a subiecto; sed ō, et sit 2.ª phase, relatio n intendit
p se aliquid, sed resultat ex positione tri; Tertia d, qd semp supponit
subiectum, qd refertur; sed ois subsistere, semp intendit p se ac
nia, sicq p accidens peculiariter ad ipsam terminum, qō n d relatio. qd
si ut de deus, hoc verum est, ut relatio, q de facto dari, n vero
ne possibilitas, qō q his subsistere ōpletur per entitatem sive aliam
ōpletiva nālem, et a fortiori dicitur, sic subsistere relative, hoc ē
ne n potest, omnis est ōpletiva, ut mario fonet, unus præsentaliter
est; hoc, inquam, Deus n potest, cum unus relatio, et unus relatum q tale
d, n entitate sive alio, iōq ut sit nia, qō implicat talis subsistere
relative.

Nu dicis in Deo dari 3.ª subsistentias relativas, ac prin
in creatis, posse aliqs a Deo credi: Nam illæ subsistentias
relativæ increatæ, imprimis n sit præsentaliter (ut infra videbimus),
de qs d quo. Et præterea, cum in Deo pp suam intrinsecam perfectionem
qd in nobis d accidens, sit subsistere, ut apparet in relatione dicti, et ins
positionibus, q sit subsistere, et tri sit a voluntate, et ita dicitur, q in
nobis, quemadmodum, et aliqs sit accidens, sum in Deo, sit subsistere infinite
perfectionis, videtur dicere, qd nulla alia subsistentia relativa, præter
increatas, possibilis sit. Et hæc est pars 4.ª phase, relatio facta.

3.ª dubitatio est; 2.º possibilis subsistentia aliqua præsentaliter
inexpansa oppositionis realis. Oppositio d triplex, na-
lis scilicet, aut in nia, et phase substantiali, et d 1.ª oppositio; Aut in
subsistentia et phase accidentali, et d 2.ª; Aut d oppositio ex n, et mis,
et si mus sit substantiali, et 3.ª oppositio. si vero accidentali, et 4.ª et
ultima. De his 4.or mis oppositionis aliquid dicendum d. Imprimis
certum d, impossibilem esse subsistentiam opletam, oppositam, in nia
et phase substantiali spiritali; ut nam ly citatus imitio dei., oppositum
a nobis sit, impossibilem esse manere substantiam spiritalem, p hanc
et manet, impossibilem esse subsistentiam, q in illa opponatur. Certum
d 2.º possibilem esse subsistentiam, plures q definite dari, opposita realis, aut
in nia, et phase corporea, aut in nia corporea, et phase spiritali; omnis

angeli hæc qui operationes exerent, quæ omnino omnibus impossibilis et
hæc quæ corporeas mihi non ostrant, ut verba dicunt S. Th. ad Lam
p. q. 50. ad Sanctum Dionysium cap. Primum, in q. de Divinis nominibus.
Verum de 2a, impossibilem esse substantiam, quæ non accidentali compositum
non sit, et probatur, impossibilem esse substantiam, quæ operationem non sit ex
mere substantiali. Ita de manifestum, quoniam implicat substantia extra
Deum, quæ existere non sit, id est quæ non sit operationem ex actione
relativa, et ait tu, quæ ad minimum, sit sane operationem
modalem accidentalem, dicit impossibile esse substantiam, quæ non sit
id quod est, nam sit in se, et sit de corporeis, dicam, nempe, hæc
quæ ait substantia maxime si corporeas fuerit, compositionem hæc
modalem accidentalem. De operationibus modalibus substantiæ, de mag.
substantiæ; id nunc dictum sinimus, impossibilem esse substantiam completam,
et non subsistat quæ mutatio esse dicitur, impossibile est esse
substantiam punctualem, quæ carent compositione substantiali ex re, et mo.

Mag difficultas in hac quæstione de operationibus, et substantiis, et accidentibus realibus. Nemo repugnamus non vi-
deri videtur, quod dicamus, dari posse substantiam absque, de ipsa
sua operatione existere, non ad ipsam posse accidentaliter, aut aliquo ac-
cidente realiter distincto esse quod. Intendit nihil omnino de ea sua.
de 31. Met. S. 13. n. 26. ut ita attigi, in illustratione, l. 3. de
ea mihi ratione. S. 1. n. 1. Deus dari substantiam, quæ non operatur ex alio
accidente, realiter distincto, de ea sua substantia. Pro et hoc ipsum, quoniam
Deus in incapax de ipsa accidentis, quæ de actu pure increatus, expers
ipsa proprietatis. Id ipsa substantia extra Deum de creatus, nec est pro-
prius actus expers ipsa proprietatis, quod ipsa substantia de capax, realis
operationis accidentalis. 2a nec dicimus in de incapax accidentis, quæ
de infinite effectus, id nullas substantia creatus de infinite effectus, pro
nullas de incapax realis compositionis accidentalis. Pro ita quæ, quæ multa
substantia est prius agentium, aut appetitiva, nisi per accidentale
adaptetur, Nihil. si Deus quæ sua etiam hoc sit; quod ipsa substantia, quæ
sit prius Deum operationem realem accidentalem efficit.

Nec enim ita vi ipsum Deum potest dicere substantiam,
quæ realis operationem accidentalem, antecedere; non potest
agentium, aut appetitivam, id imperfectionem, quoniam et ultima

quod ipsa rerum ut sunt è suae mutuo dicendi, magnam ad suae
dicit, suae proprij superiores, maxime contrarijs imperfectissimae sub-
stantiae, nunquam esse nec puri actus, nec perfectionis infinitae, imo
potius, è imperfectionis extremae, è magis a puro actu, è infinitate
distantes. Et quod ut è puri actus, nec infinitae perfectionis, sunt
capax è realis oppositionis accidentalis, quo nullamque possibilis esse
substantiae incapax realis oppositionis accidentalis. Hinc est quod
substantia, siquidem corporea, semper quoque dicitur, cum sit oppositis
max, cum ex è efficiatur oppositionem accidentalem: At spiritus ali-
quis nisi ut perfecto sit in entitas sed maxime, è imperfectissima
è in ut ultimata substantia, aliter aliqua quam substantia, è
nia perfectior est è secundior, imo perfectior quis oppositio mutui
quo aptitudo è ut possibilis sit substantia opposita spiri-
tus, è ut è illectivus! Sint alij negi, quantum hua
nacta hoc scito. Alijs sublij, in eo è illectivus, ego è passi-
ali, è se subsistens, è independens essentia ab ei substantia, sed
substantia spiritus oppositus, è subsistens, è independens absolu-
ut post, cum ma. ch ex nisi sit, quia de eius nihil, quo ei posset
illectivus. Possibilis dum hoc dictum è, sed imperium mihi videri
ut impossibile posse subsistere a Deo condi, substantiam spiritualem, ut illec-
tivam. Nam substantia corporea partim post, ut organicam, è cau-
tum organice. Capit in substantia è, è ut organica. Equus substantia è,
è organica; quo eadem vel spiritus substantia, ut organicam, è ut
organicam de possibili partim post, omnia de facto nulla dis-
ut in hoc sua dicendi, vada è, è aequum pariter sit, nam. ei sol-
tum, ut in alius nihil, ut illectivus è, è volitivus, hae ut tamen
organica è, ut infra exponemus. Ex eo ad spiritus sit, è ipse
subsistens genere: Sed ex eo ad spiritus, è se subsistens dicit,
sui specifice, ad declarandum ea in opere cum admittunt pos-
sibilem ei mari spiritus esse, ea mia spiritus esse, è se sub-
sistens, nu ut est illectivus. quo quia illectivus, ut vero genere
genus substantia spiritus è se subsistentis.

Et aptitudo è, ut possibilis sit substantia illectivus,
è volitivus ut sit, aut volitivus, è illectivus ut sit.
Est hoc quo separari notandum è, ut sic qui, ut hoc genus, illec